

**Prasība, kas celta 2007. gada 11. aprīlī — Eiropas Kopienu Komisija/Spānijas Karaliste**

(Lieta C-196/07)

(2007/C 155/18)

Tiesvedības valoda — spāņu

**Lietas dalībnieki**

Prasītāja: Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji — V. Di Bucci un E. Gippini Fournier)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

**Prasītājas prasījumi:**

- atzīt, ka, nekavējoties neatsaucot virkni nosacījumu, kuri ir izvirzīti Valsts Enerģētikas komisijas (CNE) lēmumā (1.-6., 8. un 17. nosacījums), kas tika atzīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām Komisijas 2006. gada 26. septembra Lēmuma (Lieta COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — K(2006) 4279 galīgā redakcija) 1. pantā, un līdz 2007. gada 19. janvārim neatsaucot virkni nosacījumu, kuri ir izvirzīti ministrijas lēmumā (1., 10., 11. un 15. nosacījums pēc grozījumiem), kas tika atzīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām Komisijas 2006. gada 20. decembra Lēmuma (Lieta COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — K(2006)7039 galīgā redakcija) 1. pantā, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek abu lēmumu 2. pants;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Pamati un galvenie argumenti**

Spānijas iestādes nav atsaukušas virkni nosacījumu, kuri ir izvirzīti CNE lēmumā (1.-6., 8. un 17. nosacījums), kas tika atzīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām Komisijas 2006. gada 26. septembra lēmuma 1. pantā, un nav atsaukušas virkni nosacījumu, kuri ir izvirzīti ministrijas lēmumā (1., 10., 11. un 15. nosacījums pēc grozījumiem), kas tika atzīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām Komisijas otrā 2006. gada 20. decembra lēmuma 1. pantā.

Pirmajā lēmumā tika noteikts, ka Spānijas Karalistei "nekavējoties" ir jāatsauc attiecīgie nosacījumi. Tā kā no termiņa beigām, ko Komisija bija noteikusi argumentētā atzinuma izpildei, pagāja gandrīz seši mēneši līdz paziņojumam par pirmo lēmumu, ir acīmredzams, ka Spānijas Karaliste nav "nekavējoties" izpildījusi 2. pantā noteikto pienākumu.

Komisijas otrā lēmuma izpildei noteiktais termiņš 2007. gada 19. janvārī beidzās Spānijas Karalistei neatsaucot nosacījumus, kas šajā lēmumā tika atzīti par nesaderīgiem ar Kopienu tiesībām.

No minētā izriet, ka Spānijas Karaliste nav ievērojusi ne Komisijas pirmā lēmuma 2. pantu, ne tās otrā lēmuma 2. pantu.

**Apelācija, ko 2007. gada 16. aprīlī ierosinājusi Grieķijas Republika par Pirmās instances tiesas (pirmā palāta) 2007. gada 17. janvāra spriedumu lietā T-231/04 Grieķijas Republika/Eiropas Kopienu Komisija**

(Lieta C-203/07)

(2007/C 155/19)

Tiesvedības valoda — grieķu

**Lietas dalībnieki**

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Grieķijas Republika (pārstāvji — P. Milonopoulos un St. Treklī)

Cits lietas dalībnieks: Eiropas Kopienu Komisija

**Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:**

- atzīt šo apelācijas sūdzību par pieņemamu;
- atcelt Pirmās instances tiesas spriedumu apstrīdētajā daļā;
- apmierināt apelācijas sūdzību saskaņā ar tajā prasītajiem prasījumiem;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Pamati un galvenie argumenti**

Grieķijas Republika apgalvo, ka Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi sākotnējā memoranda 12., 13. un 15. pantu, Papildu memoranda 14. pantu, kā arī labas ticības un tiesiskās palāvēības principus, nolemjot, ka dalībvalstu pienākumi Abudža I un II projektos tika noteikti ar katras dalībvalsts rīcību un tiem nebija tikai līgumtiesisks raksturs, kā arī tie netika noteikti, balstoties vienīgi uz nosacījumiem, ko paredz iepriekš minētie memorandi; savukārt, ja tā būtu atbilstīgi interpretējusi iepriekš minēto vienošanos noteikumus, tad Pirmās instances tiesai vajadzēja noteikt, ka Grieķijas Republikai nepastāv finansiāli pienākumi, jo tā tikai parakstīja un nevis ratiificēja papildu memorandu, tādējādi tā nav apstiprinājusi memorandu un nav izpildīti visi īpašie nosacījumi, kas Grieķijas Republikai varētu radīt finansiālus pienākumus.

Grieķijas Republika apgalvo, ka Eiropas Kopienų Pirmās instances tiesa ir kļūdaini interpretējusi sākotnējā memoranda 15. pantu, nolemjot, ka pirms papildu memoranda parakstīšanas, 1997. gada 24. februārī starp partneriem tika netieši noslēgts līgums par projekta īstenošanu un tādā veidā tika atcelts vai grozīts minētā 15. panta 1. punkts.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Bayerisches Landessozialgericht (Vācija) 2007. gada 20. aprīļa rīkojumu — Petra von Chamier-Glisczinski/Deutsche Angestellten-Krankenkasse**

(Lieta C-208/07)

(2007/C 155/20)

Tiesvedības valoda — vācu

#### Iesniedzējtiesa

Bayerisches Landessozialgericht (Vācija)

#### Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Petra von Chamier-Glisczinski

Atbildētājs: Deutsche Angestellten-Krankenkasse

#### Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas (EEK) Nr. 1408/71 <sup>(1)</sup> 19. panta 1. punkta a) apakšpunkts, nepieciešamības gadījumā skatot to kopā ar tā 2. punktu, ņemot vērā EKL 18. pantu un 39., 49. pantu, ko skata kopā ar Regulas (EEK) Nr. 1612/68 <sup>(2)</sup> 10. pantu, ir interpretējams tādejādi, ka darba ņēmējiem vai pašnodarbinātām personām, vai viņu ģimenes locekļiem nav paredzēti naudas pabalsti vai atlīdzība, ko kompetentās institūcijas vārdā nodrošina dzīvesvietas iestāde, ja saskaņā ar tiesību aktiem, kas piemērojami šai iestādei, personai, ko ir apdrošinājusi šī iestāde, paredzēti nevis pabalsti natūrā, bet gan naudas pabalsti?
- 2) Vai gadījumā, ja šādu tiesību nav, saskaņā ar EKL 18. pantu, vai EKL 39. un 49. pantu ir tiesības pieprasīt no kompetentās iestādes segt izdevumus, iepriekš saņemot atļauju, par stacionāru uzturēšanos aprūpes iestādē citā dalībvalstī attiecīgajā dalībvalstī maksājāmā pabalsta apmērā?

<sup>(1)</sup> OV L 149, 2. lpp.

<sup>(2)</sup> OV L 257, 2. lpp.

#### Prasība, kas celta 2007. gada 20. aprīlī — Eiropas Kopienų Komisija/Īrija

(Lieta C-211/07)

(2007/C 155/21)

Tiesvedības valoda — angļu

#### Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvis — N. Yerrell)

Atbildētāja: Īrija

#### Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka saglabājot spēkā 2004. gada 31. maija Transportlīdzekļu apdrošināšanas nolīguma 5.2. un 5.3. sadaļu un it īpaši, i) nepiešķirot kompensāciju transportlīdzekļu izmantojājiem, ja visi iesaistītie transportlīdzekļi nav apdrošināti, un ii) ierobežojot tiesības uz kompensāciju personām neapdrošinātā transportlīdzeklī, kurš nav radījis zaudējumus vai nodarījis kaitējumu, Īrijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Padomes 1983. gada 30. decembra Direktīva 84/5/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu un it īpaši tās 1. panta 4. punkta trešā daļa, un

— piespriest Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

#### Pamati un galvenie argumenti

2004. gada 31. maija nolīguma starp Satiksmes ministriju un Īrijas Transportlīdzekļu apdrošinātāju biroju (turpmāk tekstā — "Nolīgums") 5.3. sadaļā ir paredzēts izņēmums, kad kompensāciju nepiešķir visiem neapdrošināto transportlīdzekļu vadītājiem, neskatoties uz to, vai tie ir izraisījuši nelaimes gadījumu, un tādējādi tas pārsniedz izņēmuma piemērošanas jomu, ko nosaka Direktīvas 1. panta 4. punkta trešā daļa.

Attiecībā uz pasažieru situāciju, kas ceļo neapdrošinātos transportlīdzekļos, Nolīguma 5.2. sadaļa paredz vispārēju izņēmumu no kompensācijas visos gadījumos, kad cietusī persona "zināja vai tai vajadzēja zināt, ka nepastāv spēkā esoša apdrošināšanas polise". Tādējādi attieksme pret visiem pasažieriem neapdrošinātos transportlīdzekļos ir vienāda, neatkarīgi no tā, vai viņi ceļoja transporta līdzeklī, kurš rada zaudējumu vai kaitējumu. Tas skaidri ir preturā ar Direktīvas 1. panta 4. punkta trešajā daļā noteikto,